

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

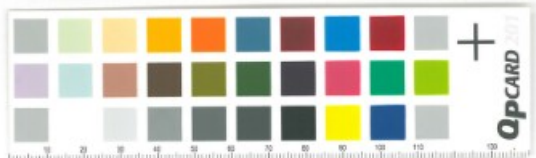
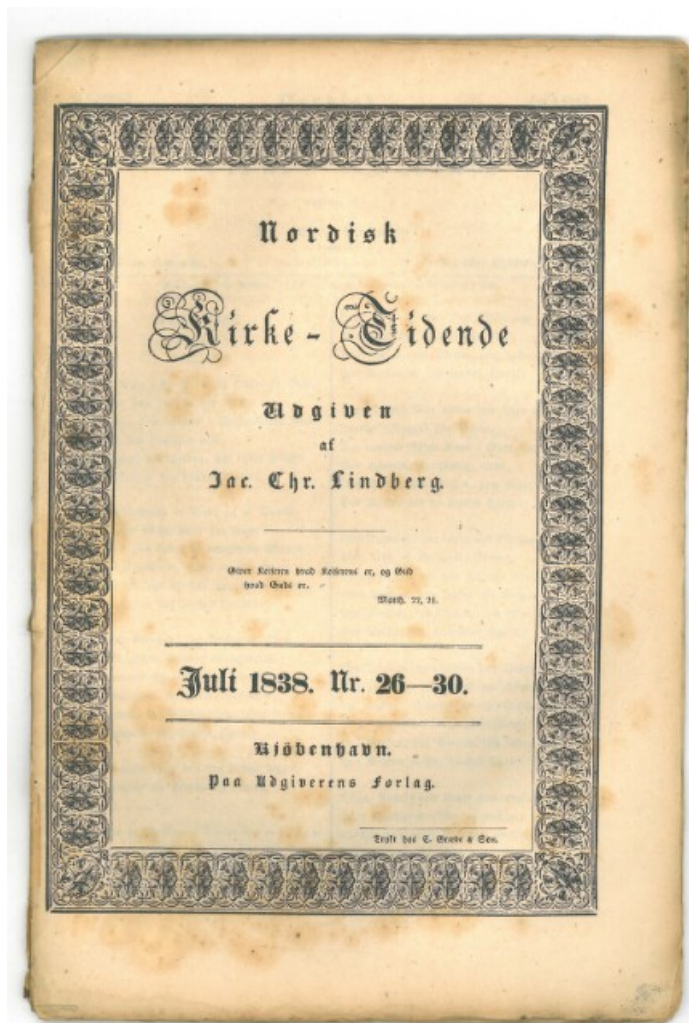
Titel: Skøn Anne

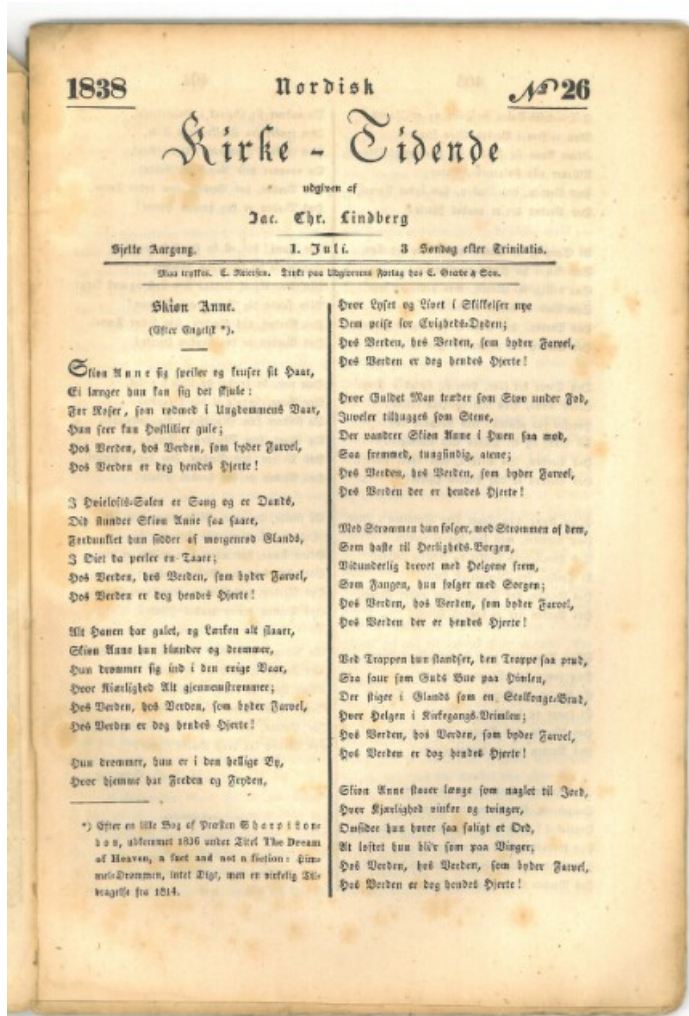
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Skøn Anne", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_600-txt-root/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

1838

Nordisk

N° 26

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Sierte Aargang. I. Juli. 3 Søndag eller Trinitatis.

Udgaaffes af E. Nevelin. Trykt paa Ulydrens Forlag hos E. Oersted & Son.

Skien Anne.

(Uden Sangst.)

Skien Anne sig sætter og kniser sit Haar,
 Et længer hun kan sig det Hule:
 Der Røser, som rødem i Ungdomens Aar,
 Hun ser som Høstliljer gule;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

I Heirøst-Salen er Sang og er Danté,
 Det hunder Skien Anne saa saare,
 Festenillet hun rider af mængdens Glands,
 I Hiet ho preler en Taar;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

Alt Hønen har gælet, og Livet alt skaar,
 Skien Anne kan hender og drømmer,
 Hun drømmer sig ind i den rige Aar,
 Hvor Nærighed Alt gjenstandsmættede;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

Hun drømmer, hun er i den hellige Tug,
 Hvor hender dit Fæden og Fæden,

*) Efter en lille Bog af Prosten Thorsgaard
 1808, aftrykt 1836 under Titlen The Dream
 of Heaven, a fact and not a fiction: Gjen-
 nem-Dømmen, intet Digt, men et virkelig Skil-
 draagte fra 1814.

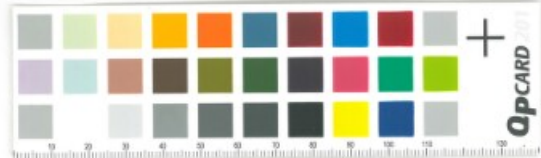
Hvor Lyset og Vort i Skilfæser nye
 Den gæst for Lovheds-Døden;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

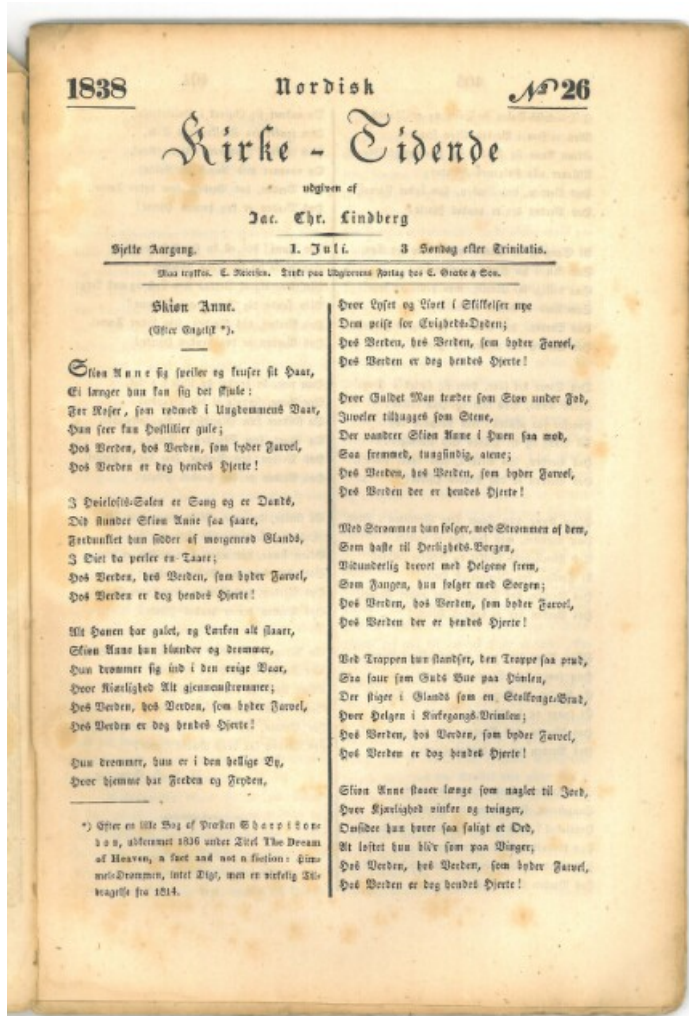
Hvor Guldet Man træder som Sten under Fod,
 Juveler tillægges som Sten,
 Der vander Skien Anne i Hønen som møt,
 Som fremmed, usynlig, alene;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden der er hendes Hjerte!

Med Strømmen hun følger, med Strømmen af den,
 Som hæst til Hærlighed-Bergen,
 Tilunderlig derot med Helgen frem,
 Som Jængen, hun følger med Søgen;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden der er hendes Hjerte!

Med Trappen hun stamper, den Trappe som gub,
 Sin soue som Gæst hos paa Døden,
 Der siger i Glands som en Skæffing/Strat,
 Hvor Helgen i Sæfegang/Reinken;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

Skien Anne sover længe som næglet til Jord,
 Hvor Nærighed vinder og vinger,
 Døden kan hender som saligt et Død,
 Et løst hun hør som paa Vinger;
 Hos Verden, hos Verden, som lyder Hævel,
 Hos Verden er dog hendes Hjerte!

1838

Nordisk

No 26

Kirke - Tidende

udgivet af

Jac. Chr. Lindberg

Sierte Aargang. I. Juli. 3 Søndag eller Trinitatis.

Blad trykkes i Kjøbenhavn. Trykt paa Ulysternes Forlag hos E. Oersted & Søn.

Skien Anne.

(Ofter Gaard *).

Skien Anne sig sætter og kniser sit Haar,
 Et længer hun kan sig det Hule:
 Der Røser, som rødem i Ungdomens Daar,
 Hun ser kan Høfligere gule;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

I Heirøst-Salen er Sang og er Danté,
 Det hunder Skien Anne saa saare,
 Festen ligger hun fæder af mængdens Glands,
 I Hiet da præter en Taar;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

Alt Høsten har gule, og Livet alt gaar,
 Skien Anne kan hunder og drømmer,
 Hun drømmer sig ind i den rige Maar,
 Hvor Nærighed Alt gjenstandsmærker;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

Hun drømmer, hun er i den hellige Tø,
 Hvor Høsten har Fæden og Fæden,

* Ofter en lille Bog af Prosten Thorsgaard
 1808, aftrykt 1836 under Titlen The Dream
 of Heaven, a fact and not a fiction: Gjen-
 nem-Dømmen, indet Digt, men et virkelig Skit-
 saagte fra 1814.

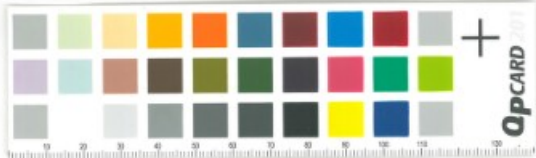
Hvor Lyset og Vind i Skiften nye
 Den gæst for Lovhøst-Døden;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

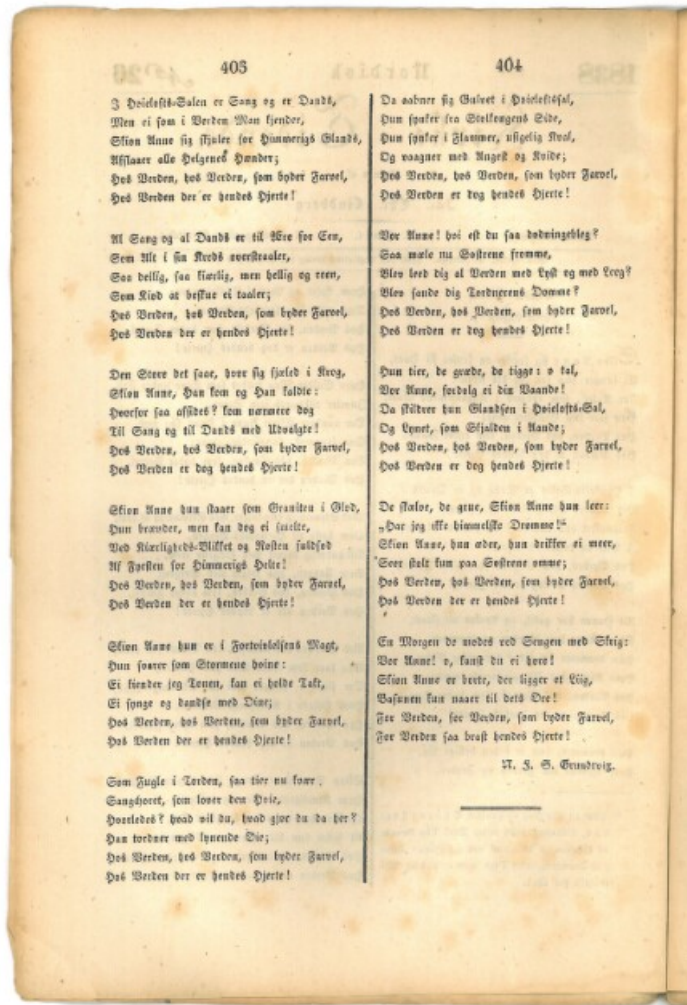
Hvor Guldet Man træder som Sten under Fod,
 Juveler tillægges som Sten,
 Der vander Skien Anne i Høsten saa med,
 Saa fremmed, usynlig, alene;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

Med Strømmen hun følger, med Strømmen af den,
 Som hørte til Høstverden-Bergen,
 Tilvunderlig herom med Høstverden frem,
 Som Janglen, hun følger med Høstverden;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

Med Trappen hun stamper, den Trappe saa god,
 Saa fast som Gule Høstverden,
 Der siger i Glands som en Skuffing/Høst,
 Hvor Høstverden i Høstverden;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

Skien Anne hører længe som næglet til Jord,
 Hvor Høstverden vinder og vinder,
 Døden kan hører som saligt et Død,
 Et løst hun hør som von Vinger;
 Høst Verden, høst Verden, som lyder Høstet,
 Høst Verden er dog høstet Hjerte!

403
 3 Dødsst-Balen er Sang og er Dand,
 Men ei som i Verden Man hender,
 Skion Kone sig Hjerte for Himmerigs Glands,
 Hflaer alle Helgred Hænder;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Al Sang og al Dand er til Hæe for Gen,
 Som alle i sin Kreds overtraaler,
 Som helig, som hellig, men helig og reen,
 Som Kied at bestar ei toaler;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Den Stene det saer, hvor sig fjeld i Krog,
 Skion Kone, Dan som og Dan folde:
 Hæerfor saa ofides? som samter dog
 Til Sang og til Dand med Kvoelge!
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

Skion Kone hun haer som Granita i Oid,
 Hun bræder, men kan dog ei smide,
 Ved Kærligheds-Billet og Keltu faldet
 Af Hæsten for Himmerigs Hæle!
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Skion Kone kan ee i Fortvilsnings Nægt,
 Hun soer som Stormens doine:
 Ei fænder jeg Lænen, kan ei helde Tæst,
 Ei songe og dænkke med Dæer;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Som Hagle i Læden, saa tier nu fæer.
 Sangfloer, som løser den Hæer,
 Hærlighed? head vil du, hvad gjer du da her?
 Dan tordere med hende Dæer;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

404
 De saaner sig Galret i Hædelsteds,
 Hun soer for den Støtsegens Ede,
 Hun spjæler i Hæmmer, usigelig Hæel,
 Og vaaner med Nægt og Kæle;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

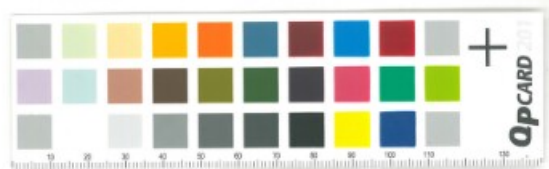
Der Kone! hoi est du saa betvingetlig?
 Saa maale nu Bæltene fremme,
 Men led dig al Verden med Hæd og Hæer?
 Hæer sande dig Lædigeens Doms?
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

Dun tier, de gæde, de tigger: o tel,
 Der Kone, fordel ei den Waande!
 De stæter kun Glasfen i Hædelsteds-Sæl,
 Og Læer, som Sjælden i Haude;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

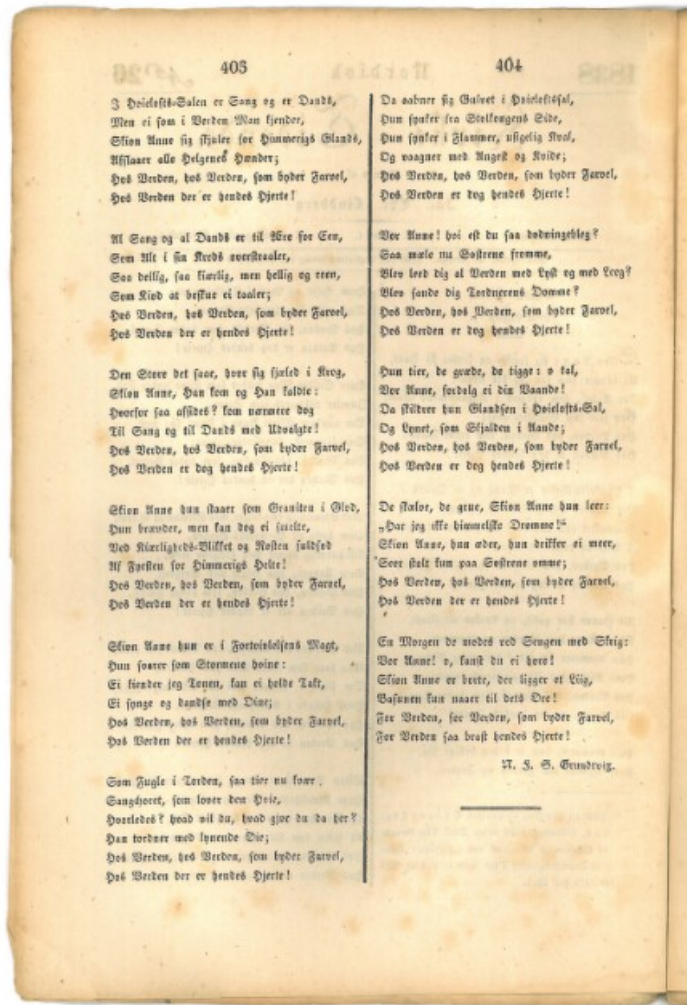
De taler, de gene, Skion Kone hun leer:
 „Har jeg alle himmelske Dæmme!“
 Skion Kone, hun oder, hun dræffer ei mere,
 Hæer hæl kun saa Hæstene smæer;
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

En Dørgen de mødes ved Sengen med Skrig:
 Der Kone! o, sandt du ei her!
 Skion Kone er hær, der ligger ei Hæer,
 Hæstene kan naare til det Dæer!
 Det Verden, det Verden, som lyder Jarvel,
 Det Verden saa hær hendes Hjerte!

N. F. S. Grundtvig.

403
 3 Dødsst-Balen er Sang og et Dand,
 Men ei som i Verden Man hender,
 Skion Kone sig hjerter for Himmerigs Glands,
 Hflaer alle Helgred Hænder;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

M Sang og al Dand er til Hæe for Gen,
 Sem alle i sin Kreds overhaaler,
 Saa hellig, saa hellig, men hellig og reen,
 Sem Kied at bestaa ei toaler;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Den Steer det faae, hvor sig hjerter i Krog,
 Skion Kone, Dan som og Dan faldie:
 Hæerfor saa ofides? som samter dog
 Til Sang og til Dand med Kvalgte!
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

Skion Kone hun haer som Granita i Oid,
 Hun bræder, men kan dog ei smide,
 Ved Kærligheds-Hilf og Nektu faldied
 Af Hæsten for Himmerigs Hæie!
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Skion Kone hun er i Fortællings Nægt,
 Hun soer som Stormens doine:
 Ei hender jeg Lænen, kan ei helde Tæst,
 Ei songe og hærke med Dæe;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

Som Hagle i Læden, saa tier nu fæer.
 Sangfloer, som loer den Hæe,
 Hærlighed? hær vil du, hær gjer du da her?
 Dan tæder med hærde Dæe;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

404
 De saaner sig Galret i Hærligheds,
 Hun soer for Stællens Ede,
 Hun hjerter i Hæmmer, uspelig Hæe,
 Og vaaner med Nægt og Kæie;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

Der Kone! hær est du saa hæringshæg?
 Saa mæle nu Hæstene fremme,
 Men hær dig al Verden med Hær og Hær?
 Hær fæde dig Længens Dæne?
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

Hun tier, de gærde, de tiger: o tal,
 Der Kone, fædelg ei din Waande!
 De Hæter hun Glandsen i Hærligheds-Sal,
 Og Læst, som Hælden i Hænde;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden er dog hendes Hjerte!

De Hæter, de gærde, Skion Kone hun lær:
 „Hær jeg ære hæringshæg Dæne!“
 Skion Kone, hun æder, hun hærter ei mere,
 Hær hær kun saa Hæstene æner;
 Det Verden, det Verden, som lyder Javel,
 Det Verden der er hendes Hjerte!

En Hægen de æder ved Hægen med Hæig:
 Der Kone! o, fæst du ei hær!
 Skion Kone er hærte, der ligger ei Hæig,
 Hæstene hun naer til hær Dæe!
 Hær Verden, hær Verden, som lyder Javel,
 Hær Verden saa hær hær hærte!

N. S. Grundtvig.

